

Vooraf

Jaren geleden begon ik met schrijven.
Een opmerkzaam mens ziet veel.
Ik zag de humor.
Helend en ontwapenend.
Daarover schreef ik.
Tot God in mijn leven kwam.
Toen kon het niet meer.
Ik zag de oppervlakkigheid.
Verspilde genadetijd.
Van mezelf en anderen.
Ik stopte met schrijven.

In 2020 begon ik weer.
Met schroom.
Schrijven hoort bij mij.
Het resultaat is dit boekje.
Persoonlijke teksten.
Over Gods werk.
In het leven van alledag.
Kijkje in mijn hart.
Deel van mezelf.

Loslaten was moeilijk.
Met Gods hulp lukte het.
Hij leidde wonderlijk.

Zorgde voor onderwerpen.
Stuurde mijn gedachten.
Gaf de juiste woorden.
Gaf vrijmoedigheid.
Aan Hem alle dank.

Het gaat over gewone dingen.
Dagelijks leven.
Door God geleid.
Hij gaf ons twee dochters.
Drie zonen.
Ze zijn volwassen.
Behalve de oudste.
God nam haar terug.
Omdat Hij haar liefhad.
Ze was gehandicapt.
Afhankelijk.
Hulpeloos.
Ze was lief.
Bijzonder.
Dierbaar.
De herinnering blijft.
Ze is voorgoed in ons hart.
Ze hoort erbij.
Sommige stukjes gaan over haar.
U komt haar vanzelf tegen.
Zonder haar is het niet compleet.

Omgeploegde aarde.
God wees me erop.
Diepe voren.
Welbewust aangebracht.
Het doel is vruchtbaarheid.
Het werd de titel van dit boekje.
Verwijzing naar de grote Landman.
Hij ploegt de levensakker.
Op zoek naar vruchten.

1. Omgeploegde aarde

Wonen in de polder.
We genieten ervan.
Elke dag opnieuw.
Het is er goed toeven.
Tussen akkers en weilanden.
Hier en daar een sloot.
Uitzicht van hier tot gunter.
Rust en ruimte.

De akkers vertellen hun verhaal.
Van seizoen tot seizoen.
We maken het mee.
Zaaiing en oogst.
Koude en hitte.
Zomer en winter.
Dag en nacht.
Gods natuurverbond.
Zijn boog in de wolken.
Als teken van trouw.
In de polder extra mooi.
Zichtbaar als nergens elders.

De natuur.
Werk van Gods hand.
Verborgen.

Onmiskenbaar.
Groei en bloei.
Vruchtdragend geboomte.
Zaadzaaiend kruid.
Hij onderhoudt het.
Regen en droogte.
Kringloop van seizoenen.
De gang van het leven.

De oogst.
Daar gaat het om.
Het kost tijd.
Arbeid.
Inzicht.
Weten waar je mee bezig bent.
Werken volgens plan.
Alles op zijn tijd.
Het ene na het andere.
Eerst zaaien.
Dan oogsten.
Daartussen geduld.
Bemesten waar nodig.
En onkruid verwijderen.
Zodat het de groei niet belemmert.

De akker.
Beeld van het hart.

Bearbeid door God.
Hij werkt gestaag.
Altijd maar door.
Kalm.
Maar zeker.
Volgens Zijn plan.

God zaait.
Hij plant.
Geeft ieder zijn talent.
Daar mag je mee werken.
Vruchten voortbrengen.
Tot Zijn eer.

Lang zag ik het niet.
Het was er.
Het kwam niet boven.
Het bloeide niet.
Er was geen vrucht.
Tot God aan het werk ging.
Hij ploegde en egde.
Zaaide Zijn zaad.
Gaf groei.

Ik ging schrijven.
Voor mezelf.
Buiten bereik van anderen.

Het was niet genoeg.
God had een ander plan.
Hij bewerkte mijn akker.
Liet me zien dat Hij het gaf.
Dat ik het moest gebruiken.
Tot Zijn eer.

Het was onmiskenbaar.
Niet over het hoofd te zien.
Hij liet het me lezen.
Over de wachter.
Die het gevaar ziet.
Maar zijn mond houdt.
En dus schuldig is.
Het sloeg in.
Als een bom.
Ik wist het zeker.
Ik ben geen wachter.
Maar ik kreeg talent.
En daarmee een opdracht.
Het boek moest er komen.

Hij liet het me ook zien.
De akker.
Diepe voren.
Zonovergoten.
Een bekend beeld.

Dit keer was anders.
Ik zag de schoonheid.
Als nooit tevoren.
Het trof me diep.
Het liet me niet los.
Ik bleef eraan denken.

God had gesproken.
Door Zijn Woord.
Door de natuur.
Ik heb het gevraagd.
Heer', twee zaken.
Ik snap het verband niet.
Wilt U het uitleggen?

Het antwoord kwam.
Vanaf de preekstoel.
Gods stem in de natuur.
Zijn leiding door de wolken.
Toen begreep ik.
Een opdracht.
En de titel.
Omgeploegde aarde.